

Proti odsouzení obviněného proto, že vyslýchán jako svědek u soudu, uvedl o Dr. G-ovi, že mu ostravské soudy nevěří a věřily spíše trestnému podvodníkovi K-ovi, namítá obviněný v odvolání, že kárná rada má mylně za to, že tyto okolnosti nesouvisely s okolnostmi, o nichž měl jako svědek vypovídati. Že to co obviněný jako svědek o Dru G-ovi uvedl, je snižující charakteristikou advokáta a je urážlivé, je nepochybné. Trestní vyšetřování proti Bedřišce D-ové, v němž obviněný vypovídal jako svědek, bylo zavedeno proto, že D-ová jako svědkyně v rozporu s pravdou udala, že podala stížnost k advokátní komoře koncem roku 1928 sama, že tato stížnost nebyla psána na stroji v kanceláři Dr. G-a, že ji sepsala sama a na stroji opsal její bratr. Dr. G. přiznal, že ona stížnost byla psána na stroji v jeho kanceláři a že ji podal on. Nebylo tedy pro odvolatele příčiny, by se vyslovoval o věrohodnosti Dr. G-a v tomto směru nebo i v jiných směrech. Pro podezřívání Dr. G-a z návodu D-ové ke křivému svědectví odvolatel při svém výslechu svědeckém nic věcného neuvedl a neměl tedy důvodu k uvádění okolností svědčících pro nevěrohodnost Dr. G-a. Když však bez věcného důvodu obviněný ve své výpovědi uváděl svrchu zmíněné okolnosti o nevěrohodnosti Dr. G-a, učinil to zřejmě proto, by Dr. G-a snížil beze všeho důvodu. Při tom nevystupoval jako advokát D-ův. Ostatně by mu ani jako advokátu nebylo dovoleno, by nevěcně a bez příčiny Dr. G-a pohaněl. Ani na tom pro kárné řízení nezáleží, zda tvrzení obviněného o Dr. G-ovi odpovídalo pravdě. Tu rozhoduje jen, zda svou výpověď svědeckou snížil čest a vážnost stavu a zda měl k tomu důvod v předmětu svého výslechu. Neměl-li takového důvodu, bylo jeho stavovskou povinností nedotýkat se cti stavovského kolegy. Není ani správné, že obviněný se jen hájil proti obvinění z návodu ke křivému svědectví. Vždyť v řízení trestním nebyl vyslýchán jako obviněný a nepotřeboval svou svědeckou výpověď takové podezření vyvracet. Výtku nedostatku potřebné obžaloby v bodu 3 a 4 kárného nálezu je vyvrácena obsahem odkazovacího usnesení. Odvolatel mylně má za to, že nebyla řešena subjektivní stránka jeho viny, t. j. zjišťováno vědomí, že zlehčuje čest a vážnost stavu. Tu stačí sama nedbalost byť i neuvědomělá a ta je zjištěným skutkovým stavem opodstatněna. Proto není odvolání do viny opodstatněno.

Čís. 228 dis.

Ke skutkové podstatě podvojného zastupování ve smyslu § 10 adv. ř. stačí převzetí zastupování v s o u v í s l é věci proti dřívějšímu mandantu; není třeba, by šlo o tutéž věc.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Ds II 13/32.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze 24.

září 1932, pokud jím byl uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Obviněný byl napadeným kárným nálezem uznán (mimo jiné) vinným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že zastupovav Ludvíka F-u, stavitele v B. v roce 1926 ve sporu C II 265/26 proti firmě B-ská rafinerie cukru pro rušenou držbu, převzal v souvislé věci proti témuž dřívějšímu mandantu Ludvíku F-ovi později zastupování Rudolfa S-a v B. ve sporu C II 539/31 rovněž pro rušenou držbu u okresního soudu v Břeclavi. Odvolatel napadá názor kárného nálezu, že šlo v obou případech o tutéž záležitost aneb že obě záležitosti spolu souvisely a uplatňuje zároveň v tomto směru neúplnost řízení. Než výtky tyto neobstojí.

Především v souzeném případě nerozhoduje, zda šlo tu o tutéž záležitost, ježto k naplnění skutkové podstaty podvojného zastupování ve smyslu § 10 adv. řádu stačí, že šlo o převzetí zastupování v s o u v i s l é věci proti dřívějšímu mandantu. V tomto směru byl pak též obviněný podle výroku kárného nálezu uznán vinným. Vývody odvolání není pak nijak vyvrácena správnost zjištění kárné rady učiněného na základě obsahu sporných spisů okresního soudu v Břeclavi C II 265/26 a C II 539/31, jakož i porovnání ze 14. dubna 1926, že není pochybnosti o tom, že obě záležitosti (C II 265/26 a C II 539/31) spolu úzce souvisely, i když by snad mohly býti pochybnosti, že šlo v obou případech o tutéž záležitost. Vždyť v obou těchto záležitostech šlo o žaloby Ludvíka F-y pro rušenou držbu užívání cesty vedoucí k lesu »na pohansku«, tak zvané cesty anglické.

Ze zjištění plyne, že správným je i závěr kárné rady, že v obou případech šlo o tutéž cestu, o právo Ludvíka F-y této cesty používat i o rušení tohoto práva. Obsahem pak obou spisů C II 265/26, C II 539/31 a porovnání ze 14. dubna 1926 je věc do té míry objasněna, že nebylo vůbec třeba, by kárná rada provedla ještě další důkazy navrhované obviněným, čímž padá výtka neúplnosti řízení činěná v tomto směru. Vzhledem ke shora uvedeným zjištěním a zejména i k okolnosti, že právě na základě námitek obviněného jako zástupce Rudolfa S-a ve sporu C II 593/31, že jde o výprosu podle § 974 obč. zák., byla žaloba Ludvíka F-y o rušenou držbu v druhé stolici zamítnuta, dlužno přisvědčiti též právnímu názoru kárné rady, že obviněný, který Ludvíka F-u v prvním sporu C II 265/26 zastupoval a při vyjednávání o porovnání ze 14. dubna 1926 spolupůsobil, byl povinen své straně věrností (§ 9 adv. řádu), kterou nutno zachovati nejen během zastupování, nýbrž i po jeho skončení a že nebyl oprávněn převzít zastupování druhé strany ve sporu C II 539/31, nýbrž že měl toto zastupování bezpodmínečně odmítnouti (§ 10 advok. řádu). Neučinil-li tak, pak v souzeném případě porušil tím povinnosti povolání jemu uložené advokátním řádem a zároveň zlehčil tím také čest a vážnost stavu, neboť jeho závadný postup

dostal se k vědomosti i jiných osob, které nejsou příslušníky stavu advokátského a mohl u nich vyvolati nepříznivý úsudek též i o ostatních členech advokátského stavu. Po stránce subjektivní nevyvíňuje obviněného, že podle svého tvrzení byl přesvědčen, že jedná korektně, neboť subjektivní nepoznání kárné podstaty o sobě neomlouvá právě tak jako neznalost trestního zákona v řízení trestním. Okolnost pak, z jaké pohnutky učinil Ludvík F. na obviněného oznámení u advokátní komory, je nerozhodnou.

Čís. 229 dis.

Obviněný advokát může býti odsouzen pro kárný čin i když zástupce komory prohlásil, že na potrestání netrvá.

V kárném řízení nelze obviněnému přičítati k tíži, že nezodpovědným přípisu kárné rady použil jako obviněný svého práva odepříti odpověď kárnému soudu.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Ds II 11/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního státního zastupitelství v Brně z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 11. dubna 1934, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění z kárného přečinu porušení povinnosti povolání.

Důvody:

Napadeným kárným nálezem je zjištěno, že obviněný byl přípisem kárné rady ze dne 17. května 1932, k němuž bylo přiloženo oznámení Dr. V-ého, vyzván, aby do 8 dnů, t. j. do 25. května 1932 o obsahu stížnosti se vyjádřil a současně stížnost vrátil. Obviněný teprve dne 9. července 1932, t. j. dávno po uplynutí dané mu lhůty oznámil kárné radě, že odjíždí na zdravotní dovolenou a žádal o prodloužení lhůty do konce srpna 1932; v této lhůtě však opět svého vyjádření nepodal, takže byl znovu vyzván kárnou radou s další 8denní lhůtou dne 7. září 1932 k vyjádření, kteréžto výzvě opět nevyhověl a byl proto znova vyzván kárnou radou dne 13. ledna 1933 s další 8denní lhůtou ku vyjádření, ale také této výzvy neuposlechl a byl proto po třetí vyzván kárnou radou dne 27. března 1933 s opětnou lhůtou 8denní, aby buď vyjádření podal, anebo oznámil, že se vyjádřiti nehodlá a vrátil aspoň podanou na něho stížnost, kterémužto vyzvání opět nevyhověl a podal svoje vyjádření teprve dne 14. dubna 1933.

Kárná rada neshledává v tomto zjištěném ději porušení povinnosti povolání, ježto stížnost Dr. V-ého nebyla podána výboru advokátní komory a že také výzvy, aby se obviněný na tuto stížnost vyjádřil, nevycházely od výboru komory, nýbrž od kárné rady, které odpovídati nebyl obviněný pod nějakou kárnou sankcí povinen. Jelikož dále následkem toho netrval zástupce komory na potrestání obviněného, zprostila kárná